

Jonge mensen geleerd hoe ze moeten leren Docent Jack Maes gaat genieten van een roostervrij leven

Meer zeilen, het certificaat marifonie halen om ook het ruime sop te kunnen kiezen, foto's bewerken, gitaar leren spelen, op zijn eufonium spelen in een muziekgezelschap, wellicht als vrijwilliger de buurtbus bemannen of aan de slag gaan bij School's Cool, hardlopen, zorgen dat het eten 's avonds op tafel staat ... Jack Maes, docent Engels en aardrijkskunde bij het Markland College Oudenbosch, gaat genieten van een (druk) roostervrij leven. "Ik zal de leerlingen gaan missen, maar zal er wel voor zorgen dat ik op de hoogte blijf. Je bent als leerkracht altijd geïnteresseerd in hoe de schoolloopbaan van de leerling verloopt. Dat op de hoogte blijven is voor mij niet zo moeilijk, ik houd ogen en oren in de school via mijn echtgenote die hier ook lesgeeft."

Als docent heeft Jack Maes altijd aan de basis van de middelbare schooltijd van leerlingen gestaan. "Ik denk dat ik wel 30 jaar, zo niet meer jaren, mentor ben geweest van een brugklas." Leerlingen op weg helpen binnen die middelbare school en studievaardigheden bijbrengen waren onder meer ook de redenen waarom hij in de jaren zeventig besloot te kiezen voor het onderwijs. Niet omdat hij daar als leerling zulke goede ervaringen mee had gehad, integendeel.

De Steen van Rosetta

Geboren en getogen op een boerderij in Teteringen, waar volgens traditie de oudste binnen het gezin het bedrijf over zou nemen en een van de kinderen pater of priester zou worden, ging Jack Maes in het laatste jaar van de lagere school naar het pensionaat instituut St. Marie in Huijbergen, om daar klaargestoomd te worden voor het seminarie de Ypelaar c.q. Gymnasium Ypelaar in Breda. "Grieks en Latijn voerden op het seminarie de boventoon en daar had ik helemaal niets mee. Na twee jaar ben ik overgestapt naar de mulo en later de havo die verbonden was aan de kweekschool."

Met name de manier waarop op het seminarie les werd gegeven deed hem besluiten te kiezen voor een loopbaan in het onderwijs. "Op het seminarie werd je heel veel leerstof door de strot geduwd, maar er werd nooit verteld hoe je moest leren. Men vond het toen niet belangrijk om leerlingen ook studievaardigheden en het waarom bij te brengen. Ik kan me nog goed herinneren dat we de geschiedenis van De Steen van Rosetta moesten leren, althans, ik weet nog dat ik die heb moeten leren, maar ik heb er weinig van onthouden. Na de eerste mondelinge overhoring moest ik voor straf twee bladzijden van buiten leren en die kende ik dan ook prima, maar bij een volgende overhoring over dezelfde stof ging het weer mis."

In 1978 ging Jack Maes als docent aardrijkskunde en Engels aan de slag bij de Pius XII mavo in Oudenbosch, een van de voorlopers van het Markland College. "De combinatie aardrijkskunde – Engels is misschien niet logisch, echter toen ik besloot leraar te worden, vond ik aardrijkskunde erg leuk. Daarnaast was ik goed in talen en bewust ben ik toen ook Engels gaan studeren met de achterliggende gedachte dat Engels altijd wel een verplicht vak, dus een baan, zou blijven."

De klas 'to be'

Het eerste leerjaar van leerlingen, de brugklas, was voor docent Jack Maes, de klas 'to be'. "Vanaf dag 1 heb ik de voorkeur gehad voor brugklassen en ben ik mentor geweest van een brugklas. Zeker ook omdat ik dan les in studievaardigheid kon geven: hoe leer je, hoe maak je een planning, enzovoort, enzovoort. Het op weg helpen van de leerling is een uitdaging. Ik vind dan ook dat je als docent altijd de basis van kennis moet blijven bewaken, je moet er voor waken dat je leerlingen te veel zelf uit laat zoeken, je hebt momenten nodig dat je dingen uitlegt."

Hij heeft het altijd prima naar zijn zin gehad bij het Markland College - "Ik heb op een goede school gestaan." - , maar de leukste tijd vindt hij de tijd dat alle brugklassen bij elkaar zaten in de voormalige Hellemonsnavo en later, vanaf 2000, in het brugklasgebouw aan de Pagnevaartweg. "Een heel hecht team stond aan de wieg van de middelbare schooltijd van de leerlingen. Nu zitten in het kader van een doorlopende leerlijn per onderwijsrichting alle leerjaren bij elkaar en ach, eerlijk is eerlijk, elke vorm heeft zijn voors en tegens."

Het was een organisatorische verandering die hij meemaakte. "Maar een van de grootste veranderingen in de afgelopen 39 jaar dat ik in het onderwijs werk, is toch wel het steeds individualistischer worden van de maatschappij. Dat is, in mijn ogen, zeker voor kinderen, geen verbetering. Steeds meer kinderen groeien op zonder te leren dat er ook een nee bestaat. En ja, soms is nee gewoon nee."

Neemt niet weg dat het hij altijd met erg veel plezier met leerlingen heeft gewerkt en dat hij tijdens zijn drukke roostervrije leven met interesse de school, en dan met name de leerlingen, zal blijven volgen.